

Több szegedi seprű, ecset és hangszer exportra

A szegedi tanácsi vállalatok exporttevékenységéről az utóbbi hónapokban joggal állapíthattuk meg, hogy a tervekhez mérten általában sikeres, eredményes. A dícső megállapítás elsősorban a terv mennyiségi teljesítésére vonatkozik. Így volt ez az első negyedévben, amikor a vállalatok többsége túlteljesítette esedékes exporttervét. Így van ez most is, mert a második negyedévben 10,3 százalékkal több exportárut adtak külföldi megrendelésre, mint a tervezett.

Az első félévi tervet közel 11 százalékkal teljesítették túl.

A második negyedévben jelentős túlteljesítést ért el a Bútor- Hangszerkészítő Vállalat különböző típusú exporthangszerek gyártásával.

Kiemelkedő munkája részben annak is köszönhető, hogy időközben újabb megrendelést kapott.

Helyiipari üzemek közül a Seprű- és Kádárpári Vállalat exportálja a legtöbb árut. Az üzem munkáját, exporttevékenységét az év elején nehezítette, hogy a világpiacra csökkenő kereslet. Ezért igyekeztek több nagyobb seprűt gyártani és eladni. Ez a törekvés sikerrel járt.

A »pálmát« az első félévben a Szegedi Ecsetgyár vité el. Komoly nyersanyagellátási nehézségei ellenére 123,1 százalékra teljesítette exporttervét.

Jogos a dícséret, a bizakodás, de mégsem lehetünk elégedettek exportáló tanácsi vállalataink munkájával.

A vállalatok többségének elismerés jár, de a Fémfeldolgozó Vállalat exportbizonyítványába nem jó jegyet írhatnánk, mert adóssággal zárta az első hat hónapot.

Második féléves tervünk szám szerint annyit vár exportáló tanácsi vállalatainktól, mint az első. Az eddigi tapasztalatokat okosan felhasználva, félév múlva még több eredményről és kevesebb hibáról adhatunk tájékoztatást, ha a vállalatok vezetői megfogadják a városi tanács ipari osztályának javaslatát, s újabb cikkeket készítenek és ajánlanak eladásra külkereskedelmi vállalatainknak. Erre van is lehetőség, különösen a Bútor- Hangszerkészítő Vállalatnál, a fémfeldolgozó üzemben és a Fonalfeldolgozó Vállalatnál is.

Újabb autóbuszjáratok a városban

Teljesül a dorozsmaiak kívánsága — Négy új autóbuszszal gazdagodott az AKÖV gépkocsiparkja

A 10-es számú Autóközlekedési Vállalat a szegediek jogos panaszát orvosolta újabb autóbuszjáratokat indít. A Közlekedésügyi Minisztérium

az új járatokhoz négy modern autóbuszt irányított Szegedre.

Július 28-tól rendszeresen közlekedik autóbusz az An-

na-forrás és a Fűvészkert között. Az Anna-forrástól 9, 12, 16, 10 és 18,40 órakor indulnak az autóbuszok, a Fűvészkerttől vissza pedig 9,20, 12,25, 16,25 és 17 órakor.

Augusztus 1-től az AKÖV régi kívánságát teljesíti az új-petőfitelepeknek. A Baktói csatorna és nagyalomás között indítanak rendszeres

autóbuszjáratot. Útirány: Baktói csatorna—József Attila sugárút—Nagykörút—Petőfi Sándor sugárút—Rákóczi utca—Nagyalomás. Ezzel a cipő-, a kender- és a seprűgyár, Szeged-átrakó, Tisza-pályaudvar és a paprikafeldolgozó dolgozóinak utazását oldják meg.

A két végállomás között a menetidő 15 perc.

Így tehát a budapesti gyorsvonattal Szegedre érkezők 15 perc alatt Új-Petőfitelepre tudnak utazni.

Ugyancsak augusztus 1-én indul a Szabadság tér és Anna-forrás között az új autóbuszjárat, mely a Csonka, a Dobó, a Galamb utca, az Aradi vértanúk tere és az Anna-forrás útvonalon közlekedik. Ez a járat

Alsóváros lakosságának biztosít kényelmes, gyors közlekedést, mert a felsorolt útvonalon 15 perces menetidővel közlekednek az autóbuszok.

Szeged és Kiskundorozsma között is közlekedtet autóbuszt az AKÖV augusztus 3-tól kezdve. A járatok útvonala: Kossuth Lajos sugárút, végállomás a Takaréktár utcai MÁVAUT állomás.

A részletes menetrendet lapunkban a későbbiek során közölni fogjuk.

Új AKÖV-telep Makón

Tegnap Makón ünnepélyes keretek között avatta fel Hidasi György, az autóközlekedési vezérigazgatóság helyettes vezetője a Szegedi Autóközlekedési Vállalat új telephelyét. Az ünnepségen jelen voltak Makó város vezetői, s ott volt a Szegedi Autóközlekedési Vállalat igazgatója, Császár Károly is.

A 4,2 milliós költséggel épített és berendezett új telep létrehozását jelentősen segítette a társadalmi munka. Az autóközlekedés makói dolgozói több mint ezer társadalmi munkórát teljesítettek az építkezésnél.

Többet, újabbat, nemesebbet

Üzemünkben egy helyben áll a brigádmozgalom — panaszkolt az újszegedi kenderszövő egyik brigádja. — Ha törődnének velünk, másképpen menne a munka. »Több segítséget szeretnénk kapni!« — mondta üzemi megbeszélésen a Szegedi Ruhagyár egyik brigádvezetője. Azután elmesélte kollektívájuk megalakulásának történetét. »Járt nálunk az üzemben egy elvtárs. Javasolta, hogy alakítsunk brigádot. Adott egy kis füzetet, hogy amit végzünk, írjuk bele. Ezenkívül semmi több segítséget nem kaptunk. Soha, senki felénk sem nézett. Ezt helytelennek tartom, és jó lenne, ha velünk, fiatalokkal is többet foglalkoznának«.

Hányan mondták el: »Azt szeretnénk, ha a vállalat vezetősége és a műszakiak többet segítenének«. Szegeden is több vállalatnál feltehető, hogy megalakulnak a brigádok, többségükben a kollektíva önálló kezdeményezésére és nem »egy elvtárs« javaslatára, utasítására, s azt a vezetőket figyelmen kívül hagyják. Vállalásokat vállalatok lekipirozva, esetleg éppen a versenyfeladatok sугallatára. Ezeknek a felajánlásoknak nagyobb része termeléssel függ össze. Legtöbbször teljesítik is. Teljesítik, mert mindenki anyagi érdeke ezt kívánja, de tovább igen nehezen lépnek. Pedig a brigádmozgalom több, mint termelési mozgalom.

A Szegedi Cipőgyárban mondtak erre példát. »Igaz, hogy nem elhanyagolható az anyagi érdekeltség, de csak addig érhet meg, amíg nem okozunk kárt embertársainknak. Mert ilyen is történt. Az egyik dolgozó könnyedén elverte a száz, a másik meg csak a nyolcvanöt százalékot. Ez úgy lehetett, hogy az egyik kiválogatta a jó anyagot, társának pedig a rossz szat hagyta«. Hová lesz ilyenkor a szocialista brigád alapszemléje?

De ugyanez vonatkozik arra az esetre is, amikor egy üzemben belül egészségtelen versengés alakul ki a brigádok között. Amikor nem látogatják egymás rendezvényeit, mert azzal hozzájárulnak egy másik kollektívához eredményeihez. Vagy a régebbi együttesek nem támogatják az újonnan alakult munkáját, nehogy utólagjuk őket. Szocialista verseny ez?

A szocialista brigádok sok helyen a vállalatvezetés alapillérei, nagy segítséget nyújtanak a tervteljesítésben, a különböző problémák megoldásánál. De csak ott, ahol a szocialista erkölcs — a segítő szándék, a jóindulat, az igazságos munkaelosztás, az egymással való törődés, az egyéni érdek alárendelése a kollektíva akaratának — már kialakulóban van. Ahol a gyengébb dolgozót, vagy a fiatalat nemcsak akkor veszik be a brigádba, ha már elérte a száz százalékot, vagy annál többet termel, hanem még akkor, amikor gyengébb, amikor segítségre szorul. Vagy nem zárják ki a gyengébbet, a fegyvermeztlenkedőt, nem kiközösítéssel oldják meg a brigádtagok közötti nézeteltérést, mint az

újszegedi szövőgyárban tették. Még olyan áron is, hogy a brigád többi tagjának valamilyen hátránya származik belőle.

Ez azonban már több, mint a termelési vállalatok teljesítése. Részé annak a célkitűzésnek, hogy valóban szocialista módon éljenek ezek a kollektívák és ne csak viseljék a szocialista címet. Mert szükséges, hogy a termelési problémák mellett egyre jobban előtérbe kerüljenek — különösen a többszörösen kitüntetett brigádoknál — a szocialista embertípus kialakításának kérdései.

Ebben is többet segíthetnek a műszakiak. »A művezetőknek és technikusoknak a feladata a termelési műszaki feltételeit biztosítani. Ezzel több ideje marad a szocialista brigád vezetőjének, hogy nevelje együttese tagjait« — mondta a Szegedi Ruhagyár párttitkára. — A műszakiak támogassák a brigádokat, azok pedig fogadják el, igényeljék ezt a segítséget! Sok helyen még azért nem tudják kiaknázni a brigádokban rejlő lehetőségeket, mert nincs meg köztük a jó kapcsolat. Ebben jutna nagy szerep a fiatal műszakiaknak.

Társadalmunk is számít segítségükre. Ne várják, hogy tiszteltbeli tagként felkérjék őket a brigádok, hanem saját elhatározásból maguk válasszák ki azt a kollektívát, ahol, megítélésük szerint, tudásuk legjavát adhatják, ahol a legnagyobb szükség van rájuk. Ezeknek a fiataloknak kellene vállalniuk a kezdeményezést is az új élet- és munkaformák kialakításában.

Az idősebbek tapasztalására is szükség van. A szakmunkás-bizonyítvánnyal érkező fiatal ne úgy fogadják, hogy minden mozdulataiban hibát keressenek és örüljenek, ha találnak. A fiatal se »idegesítse« az akurát mester állandó »prédikálása«. A »szocialista módon élni és dolgozni« a többi között azt is jelenti, hogy összefogjunk, egymást segítünk. Elosztani a rossz anyagot, a szövődében befűzni a szomszéd gépének elszakadt fonálát, közösen megoldani a matematikus számtanfeladatot, megmutatni és megtanulni a helyes munkafogásokat, munkamódszereket — és így tovább a legparányibb figyelmességtől a legsúlyosabb problémáig.

Hogy milyen fontos feladat jut ebben az egyes vezetőknek, azt a divatszabóság példája igazolja. Itt túlnyomórészt volt kispárosok dolgoznak. Nehezen ment a brigádalakítás. 1961-ben igazgatóváltás.

»Azóta náluk is jobban megy a munka, eredményesen tevékenykednek a brigádok«. Fontos az is, hogy a brigádok érezzék: elismerik eredményeiket. És tudják: ha nem teljesítik, amit vállaltak, nem kapják meg a címet sem. Vannak még üzemek, ahol, hogy ne maradjanak le más vállalatok mögött, osztogatják a szocialista címet. Ezzel palástolják mulasztásukat, és sajnos, lejáratják a mozgalmat.

Felvetődik a kérdés: megsértődhet-e az a brigád, amelyik egy év után nem kapja meg a címet? — mert erre is van példa a cipőgyárban. »Mi szigorúan és érdemszerint ítélünk — mondja az egyik brigád vezetője. — Volt olyan együttes is, amelyik nem kapta meg a címet. Ez a kollektíva megsértődött és feloszlott«. Ezzel mintegy igazolta, hogy valóban nem érdemli meg a szocialista jelzőt.

»Egy helyben áll a mozgalom az üzemben« — mondta Újszegeden. Vannak már olyan brigádok, amelyek három, négy éve működnek, a termelésben nincs fennakadás. Együtt járnak kirándulni és egy könyv is körbe jár, amíg csak mindenki el nem olvasta. Rossz, amit csinálnak? Nem. Nagyon egyszerű! De jó volna, ha már valamennyi brigád itt tartana. De nekik ez már kevés! Visszagondolnak az első közös programok izgalma, az első könyvre, melyről hosszasan elbeszélgettek, az első eredményekre, amelyekért küzdeni kellett — és úgy érzik, most már nem történik semmi. S mindez azért, mert számukra már természetessé, megszokottá vált mindez.

Nekik is szükségük van a segítségre. Új lehetőségeket kellene nekik mutatni. És a szakszervezet feladata volna ennek az új útnak a megajzólása. Már a vállalatok kitűzésénél a helyi adottságoknak, a tagok erkölcsi és politikai képzettségének legmegfelelőbb feladatokat ajánlani a megszokott, sablonossá vált formák helyett.

Hogy a közelmúltban tartott brigádvezetői értekezleten ezek a problémák felvetődtek, az azt jelenti, hogy a szocialistabrigád-mozgalom valódi értelmet nyert. A kollektívák könyvök a kezdeti lehetőségeket, kereteket. Megnőnek igényeik. Tenni, cselekedni akarnak valami újabbat, nemesebbet, csak még nem tudják, hogy hogyan és mit. S ehhez kéri a segítséget a vállalatvezetőségtől, a szakszervezettől, a műszakiaktól, mindenkitől, aki segíteni tud — és joggal várják egymástól is.

MÉRY ÉVA

Ünnepi gyűlés Budapesten a kubai felszabadító mozgalom kezdetének 10. évfordulója alkalmából

A Hazafias Népfrent Országos Tanácsa csütörtökön az Ikarusz Karosszéria és Járműgyár művelődési házában ünnepi gyűlést rendezett a kubai felszabadító mozgalom kezdetének 10. évfordulója alkalmából. Résztvevett a gyűlésen és az elnökségben foglalt helyet Komócsin Zoltán, az MSZMP Politikai Bizottságának tagja, Hollai Imre, az MSZMP Központi Bizottsága külügyi osztályának vezetője, Péter János külügyminiszter.

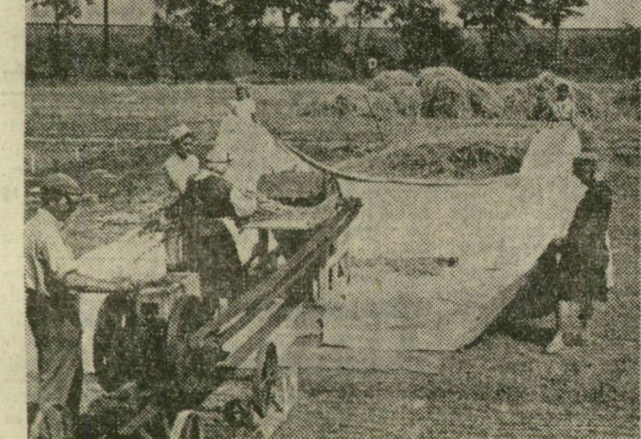
A magyar és a kubai himnusz elhangzása után Aczél György, az MSZMP Központi Bizottságának tagja, a művelődésügyi miniszter első helyettese mondott ünnepi beszédet. Ismertette a hős kubai nép több évszázados szabadságharcának kimagasló állomásait.

A hanc nem fejeződött be — hangsúlyozta a továbbiakban. A kubai emberek dolgoznak de egy pillanatra

sem feledkeznek meg az éberségről. A forradalmi Kuba senkit sem fenyeget, de aki Kubára tör, az egész szocialista táborral találja magát szemben. Ezt diktálja a nemzetközi proletárszolidaritás, korunk nagy eszméje. Nem maradt elszigetelt vállalkozás azoknak a magyar önkénteseknek a harca, akik a múlt századi kubai függetlenségi háborúban Marti és Petőfi nevével indultak rohamra. Tettük ma már a két nép tartós, forradalmi együttműködésének kezdetét jelképezi.

Aczél György nagy tapssal fogadott beszéde után dr. Juan José Fuxa Sanz, a Kubai Köztársaság rendkívüli és meghatalmazott nagykövete mondott beszédet.

A kubai forradalom az egyetlen helyes utat választotta, amelyen egy, a társadalmi igazságra vágyakozó népek haladnia kell — állapította meg.

Ponyvát terítnek a gép elé

(Tóth Béla felv.)

Asszonyok etetik a kis cséplőgépet